

Fru Betty svarede ikke. Hun blev atter stødt af Venindens Tone og frie Udtryksmaade. Hun var i det hele i sit Forhold til hende begyndt at føle lidt af den samme Art Generthed, som Ragnhild i deres Bekendtskabs allerførste Tid havde kunnet vække hos hende ved sin lidt provinsielle Smag for opsigtvækkende Toiletter. Og i sit stille Sind tænkte hun paa, om det maaske alligevel ikke var godt, at Forbindelsen mellem hende og Emanuel ikke var bleven til Virkelighed.

VII

Derude paa den solhede Landevej vandrede imidlertid Emanuel og Pastor Petersen. Langsomt steg de op ad den bugtede Vej, som førte over en Samling nøgne Bakkeknuder, de saakaldte „Hammerbakker“, der dannede Landets Afslutning i Vest, ... et øde og tavst Lynglandskab, over hvis højeste og fjerneste Top et korsdannet Sømærke tegnede sig mørkt mod den lyse Himmel.

Det var stadig Pastor Petersen, der førte Ordet. Emanuels Sind var endnu ikke kommen i Ligevægt efter Sammenstødet med Frøken Ragnhild. Hans Ansigt var endnu blegt, og han gik halvt bortvendt og saae i urolig Aandsfraværelse ud over den spejlblaa Havbugt.

Det var atter „Vennæsamfundet“ og dets reformatoriske Bestræbelser, som den stadig spøgefulde Pater havde bragt paa Bane.

„Jeg skal sige Dem“ — sagde han — „ogsaa jeg gør mig skam bekendt med de mange opsigtvækkende Flyveskrifter og Flyveblade og andre Flyveredskaber, hvormed ærede Samtidige render Storm mod Himlen. Synes De ikke ogsaa, Hr. Hansted, at d'Hrr. Vilh. Pram og Pastor Magensen med Suite kunde fare lidt mindre voldsomt frem? Det forekommer mig, at de gode Folk noget for meget fremkalder Indtrykket af en Flok udbrudte Slaver, hvem Frihedsfornemmelsen har gjort ganske kannibalske. Det er nu ikke nok med, at de har faaet al Guddommelighed flaaet af selve Kristusskikkelsen, gjort Frelseren til en slet og ret obsternasig Tømmermandssøn, en Socialist med Hallucinationer